

Publicerad 2011-05-17 10:46 av Joel Munther

De intagnas antologi

Jag såg aldrig någon komma, ändå blev det trångt och stökigt.

Vattnet från den gröna plastkannan lockade och luckrade upp minnena som legat gömda, åtskilda en tid.

Viktiga bitar föll samman.

Nya sammanhang.

Jag somnade på bänken i korridoren medans de intagna skrek sina obegripligheter. Märkligt nog kändes det lugnande och bekant. Som en moders kärleksfulla vaggvisa, som den tunga varma luften i sliperiet när pappa arbetade, som väntetid i väntan på ingenting, på att något ska ta slut där något annat tar vid.

Barndomen? Livet? Livslusten?

Vad får jag i utbyte?

Med spindelklädda fingrar sträcker sig barrskogen efter mig.

Jag har gått i cirklar, via en rak linje (jordens rund).

Indianerna tror inte på framgång, de tror att allt slutar på samma sätt som det börjar och det är förbannat svårt att argumentera emot.

Den glädjelösa färden uppför trappan.

Kraften som sinar med varje steg.

Omständiga märkvärdiga omvägar mot nollpunkten.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Joel Munther med Poeter.se id #28263 innehar upphovsrätten